

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Gabriely Vršanské v právní věci **žalobce: J. Ř.**, sídlem D. 207, K., DIČ: ..., zastoupeného Ing. Janem Matějkou, daňovým poradcem, sídlem Vítězslava Háška 1630, Teplice, **proti žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, Masarykova 31, Brno, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.1.2014, č.j. 1195/14/5000-14104-711507,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30.1.2014, č.j. 1195/14/5000-14104-711507, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Ústecký kraj, Územní pracoviště v Teplicích (dále jen „správce daně“), ze dne 20.6.2013, č.j. 1410335/13/2514-24801-501549, kterým byla žalobci dodatečně doměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 2010 ve výši 63 135,- Kč a penále ve výši 12 627,- Kč.

V žalobě žalobce uvedl, že správce daně provedl důkazy nenavržené žalobcem, aniž by na tyto důkazy umožnil žalobci reagovat předložením anebo navržením důkazů vlastních. Žalobce byl dne 25.3.2013 seznámen s výsledkem kontrolního zjištění a na jeho žádost mu byla stanovena lhůta k vyjádření k výsledku kontrolního zjištění. Žalobce ve svém vyjádření k výsledku kontrolního zjištění navrhl doplnění dokazování svědeckými výpověďmi R. K. a M. Ch. Tyto žalobcem navržené důkazy shledal správce daně

nadbytečnými. Zároveň ovšem správce daně nadále pokračoval v dokazování, když aniž by toto žalobce navrhoval, shromáždil správce daně nezanedbatelné množství jiných důkazních prostředků, a to zejména od úřadu práce, znalce Ing. Z. G. a provedl i výslech svědkyně Mgr. G. Š. Jelikož správce daně prováděl dokazování v době, kdy již vypršela lhůta stanovená žalobci pro vyjádření k výsledku kontrolního zjištění, v důsledku tohoto postupu nebylo žalobci umožněno na doplněný výsledek kontrolního zjištění reagovat předložením či navržením důkazů vlastních. Tímto bylo zkráceno ústavní právo žalobce vyjádřit se ke všem provedeným důkazům. Žalobce má za to, že ustanovení § 88 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), nebylo vyloženo v souvislosti s čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jenž zaručuje právo vyjádřit se ke všem prováděným důkazům. Ani z ustanovení § 88 odst. 3 daňového řádu nelze dovodit oprávnění správce daně provádět dokazování poté, co byl daňový subjekt seznámen s výsledkem kontrolního zjištění, pomocí důkazů, které daňový subjekt sám nenavrhoval. Žalobce dále nesouhlasí se ztotožněním pojmu výsledek kontrolního zjištění se závěry učiněnými správcem daně na základě tohoto výsledku (pro tyto závěry je v napadeném rozhodnutí použit termín nálezy). Interpretace pojmu výsledek kontrolního zjištění učiněná žalovaným je svévolná a otevírá cestu k závěru, že po seznámení se s výsledkem kontrolního zjištění nemá kontrolovaný subjekt vůbec právo na seznámení s důkazy provedenými správcem daně, které daňový subjekt sám nenavrhoval. Dále žalobce namítl, že mu nebylo v řízení před daňovými orgány umožněno seznámit se s jediným důkazem, na základě kterého odvolací orgán rozhodoval o námitkách uvedených v bodě 2 odvolání, jež spočívaly v tvrzení, že správce daně svědkyni Mgr. G. Š. vyslechl nejprve při místním šetření v nepřítomnosti daňového subjektu a porušil i ustanovení § 93 odst. 2 daňového řádu tím, že protokol o tomto jednání nezařadil do spisu vedeného k daňové kontrole. V napadeném rozhodnutí se k tomuto uvádí, že při místním šetření provedeném dne 5.6.2013 žádné důkazní prostředky vztahující se k daňové kontrole probíhající u odvolatele správce daně nezískal. Uvedený závěr však žalovaný učinil na základě protokolu č.j. 1291335/13/2514-05401-506171, zachycujícího průběh místního šetření dne 5.6.2013. Tento protokol ovšem nebyl správcem daně zařazen do správního spisu, a proto se s ním žalobce neměl a doposud nemá možnost seznámit.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Po stručné rekapitulaci dosavadního řízení uvedl, že z ustanovení § 92 odst. 2 daňového řádu jednoznačně vyplývá, že správce daně určuje rozsah a způsob zjišťování podkladů pro přezkoušení daňové povinnosti daňového subjektu. Je tedy v kompetenci správce daně rozhodnout, zda provede daňovým subjektem navržený důkazní prostředek či použije jiný. Doplněním dokazování následujícím po projednání výsledku kontrolního zjištění správce daně shromáždil nezanedbatelné množství důkazních prostředků podrobně popsanych na straně č. 9 a 10 Zprávy o daňové kontrole. Z podkladů získaných správcem daně jednoznačně vyplynulo, že by žalobcem navrhovaná svědecká výpověď R. K. nemohla na závěru, že žalobce nesplnil podmínku pro osvobození daně z příjmů fyzických osob za rok 2010, nic změnit. Svědeckou výpověď Mgr. G. Š. bylo osvědčeno, že žalobcem tvrzená částka 576 327,- Kč nebyla vynaložena v souvislosti s příjmem dosaženým z prodeje domu „X“, a z tohoto důvodu vyhodnotil správce daně svědectví M. Ch. jako nadbytečné. Z dikce ustanovení § 88 daňového řádu vyplývá, že nedojde-li na základě vyjádření daňového subjektu k výsledku kontrolního zjištění k jeho změně, nelze již v rámci projednání zprávy o daňové kontrole navrhopvat jeho další doplnění. Je tak „blokována“ možnost dalšího doplnění výsledku kontrolního zjištění, pokud doplnění nevedlo k jeho změně. Výsledek kontrolního zjištění upravený v ustanovení § 88 odst. 2 daňového řádu tvoří nálezy správce daně, nikoliv

hodnocení jednotlivých důkazů, což se dále promítá v koncentraci řízení obsažené v ustanovení § 88 odst. 3 daňového řádu. Správce daně zcela správně přistoupil v souladu s ustanovením § 88 odst. 3 daňového řádu k projednání zprávy o daňové kontrole bez toho, že by žalobce vyzýval, aby se k nezměněným výsledkům kontrolního zjištění znovu vyjadřoval. Místní šetření u Mgr. G. Š. bylo správcem daně realizováno v rámci jeho vyhledávací činnosti dle ustanovení § 78 daňového řádu směřované k prověření plnění povinností daňového subjektu Mgr. G. Š. v souvislosti s její podnikatelskou činností. Svědkyně tak při místním šetření vystupovala v pozici daňového subjektu a protokol o místním šetření je součástí jejího daňového spisu. Žalobce zaměňuje protokol z místního šetření s protokolem o výsledku svědkyně Mgr. Š., přičemž při výsledku Mgr. Š. byl žalobce přítomen.

Při jednání soudu zástupce žalobce odkázal na znění žaloby a uvedl, že při výsledku svědkyně G. Š. jí byla položena otázka, zda žalobce před prodejem bydlel v prodávané nemovitosti. Na tuto otázku svědkyně odpověděla, že ano. Zástupce žalobce dále uvedl, že nesouhlasí s odmítnutím provedení výsledku svědka R. K. daňovými orgány. Poukázal na účelové hodnocení výpovědi svědka Ch. Uvedl, že svědek Ch. byl dotazován na zcela konkrétní faktury týkající se vybavení žalobcovy nemovitosti, a proto nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že tato výpověď svědka s předmětnou věcí nesouvisí. Dále navrhl, aby soud provedl výslech svědkyně G. Š. a souseda, pana R. K. S poukazem na daňový řád zástupce žalobce uvedl, že je možné využít důkazů získaných i v jiných řízeních, a proto navrhl provedení důkazů protokolem o výsledku pana Ch. a protokolem o místním šetření konaném u paní G. Š. Zástupce žalobce namítl zkrácení práva žalobce na spravedlivý proces, které je zaručeno v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Porušení práva k vyjádření se ke všem prováděným důkazům zástupce žalobce spatřuje v tom, že finanční úřad účelově přesunul těžiště dokazování do závěrečné fáze daňové kontroly, kdy po seznámení žalobce s výsledkem kontrolního zjištění si finanční úřad opatřil další důkazy, které žalobce nenavrhoval, s vědomím toho, že na tyto důkazy již nebude moci žalobce reagovat předkládáním a navrhováním vlastních důkazů. Dále zástupce žalobce zdůraznil, že správce daně nedostatečně zjistil rozhodný skutkový stav ohledně skutečnosti, zda žalobce fakticky v prodávané nemovitosti po zákonem požadovanou dobu bydlel. Zdůraznil, že meritem sporu je obsah neurčitého pojmu „výsledek kontrolního zjištění“. Zástupce žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že výsledek kontrolního zjištění tvoří nález správce daně, nikoliv hodnocení důkazů, což se dále promítá v prvku koncentrace řízení. Zástupce žalobce se ztotožňuje se závěrem uvedeným v komentáři k daňovému řádu od autorů Baxa a kolektiv, kde je uvedeno, že ve výsledku kontrolního zjištění musí správce daně uvést všechny důkazní prostředky, které byly provedeny a nesmí žádné vynechat. Musí zároveň konkrétně uvést, které z nich osvědčil jako důkaz, jaké úvahy ho k tomu vedly a jaká skutková zjištění z nich učinil. Zároveň musí být seznatelné důvody, proč jiným důkazům neuvěřil. Zástupce žalobce trval na tom, že v duchu citovaného vymezení neurčitého pojmu „výsledek kontrolního zjištění“ byl s úplným výsledkem kontrolního zjištění poprvé seznámen až dne 17.6.2013 během projednání zprávy o daňové kontrole. Dle zástupce žalobce zásada koncentrace řízení obsažená v ustanovení § 88 odst. 3 daňového řádu byla ze strany správce daně vyložena způsobem, který je porušením práva na spravedlivý proces. Zástupce žalobce navrhl, aby žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání soudu uvedla, že pan Ch. nebyl vyslýchán v rámci řízení o daňové povinnosti žalobce, proto jeho výpověď ani nemohla být zahrnuta do předmětného spisu. Žalobce výslech uvedeného svědka v předmětném daňovém

řízení pouze navrhl a žalovaný ji shledal jako nadbytečnou. Dále poznamenala, že k návrhu na výslech pana Ch. ze strany žalobce došlo až po seznámení s obsahem kontrolního zjištění. K návrhu na výslech G. Š. před soudem pověřená pracovnice přednesla, že výslech této svědkyně byl prováděn v rámci daňového řízení a považuje jej tedy za nadbytečný. Ve vztahu k návrhu na výslech R. K. uvedla, že výslech tohoto svědka v daňovém řízení byl navrhován až po sdělení kontrolního zjištění. Pověřená pracovnice žalovaného poukázala na rozvržení důkazního břemene v daňovém řízení. Zdůraznila, že daňový subjekt dokazuje veškeré skutečnosti, které byl povinen uvádět ve svém daňovém přiznání. K otázce volného hodnocení důkazů poukázala na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Afs 36/2011, zejména na odstavec 30, kde je uvedeno, že správce daně se nemusí vyjádřit ke všem důkazním návrhům daňového subjektu, musí však odůvodnit, proč jednotlivé důkazní návrhy v dané věci nejsou relevantní. Ohledně otázky řádného uplatnění částky daňových odpočtů uvedla, že svědkyně G. Š. vypověděla, že předměty se v dané nemovitosti nenacházely, proto správce daně vyhodnotil výslech pana Ch. ve vztahu k instalaci vybavení jako nedůvodný.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si vyžádal u původního žalovaného spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovaným vyplývají mimo jiné tyto podstatné skutečnosti. U žalobce byla dne 29.12.2011 zahájena daňová kontrola daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008 a 2010 a daně z přidané hodnoty za IV. čtvrtletí roku 2008. Při ústním jednání dne 6.11.2012 byl žalobce seznámen s dosavadními výsledky kontroly. Správce daně uvedl, že zjistil, že žalobce dne 6.9.2010 prodal nemovitost Krupka č.p. 84 – dům k bydlení za částku 1 600 000,- Kč. Tuto nemovitost žalobce koupil dne 19.9.2007 a vzhledem k tomu, že při prodeji nebyla žalobcem dodržena zákonná podmínka bydliště prodávajícího nejméně po dobu 2 let bezprostředně před prodejem pro osvobození od daně z příjmů podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „ZDP“), měl daňový subjekt podat daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010. Dále správce daně uvedl a odůvodnil, proč dle jeho názoru žalobce nemohl jako daňově uznatelný výdaj k příjmu z prodeje uvedené nemovitosti uplatnit částku ve výši 576 327,- Kč. Po dalším dokazování došlo k seznámení žalobce s výsledkem kontrolního zjištění podle ustanovení § 88 daňového řádu dne 25.3.2013, ve kterém správce daně opět vyjádřil stanovisko, že žalobce nesplnil podmínku pro osvobození daně z příjmů fyzických osob, neboť bezprostředně dva roky před prodejem v nemovitosti nebydlel, stejně jako neuznal jako daňově uznatelný výdaj celkovou

částku 576 327,- Kč, neboť fakturované věci se v předmětné nemovitosti v době jejího prodeje nenacházely. Ve vyjádření k výsledku kontrolního zjištění ze dne 9.4.2013 žalobce navrhl výslech svědka K. s tím, že by měl potvrdit, že žalobce se v předmětné nemovitosti fyzicky zdržoval. Dále navrhl výslech svědka M. Ch., dodavatele zboží, jehož pořízení a montáž v předmětné nemovitosti považoval správce daně za nevěrohodné. Dále žalobce obsáhle argumentoval ve vztahu k jeho tvrzení, že v předmětné nemovitosti bydlel a částku 576 327,- Kč na její zhodnocení vynaložil. Správce daně následně opatřil další důkazy, a to fotodokumentaci předmětné nemovitosti vztahující se ke znaleckému posudku ze dne 20.10.2010, kopie žádostí o příspěvek na bydlení od 1.1.2010 a od 1.7.2010 a dále doklady o výši nákladů na bydlení žalobce za rok 2010. Dále byla slyšena jako svědkyně Mgr. G. Š., nová majitelka předmětné nemovitosti, která se vyjádřila ke stavu nemovitosti při jejím převzetí v září 2010 a k tomu, že úřední osoby správce daně již předmětnou nemovitost navštívili při místním šetření v souvislosti s ověřením vykázaných dokladů za ubytování poskytované svědkyní za daňové období roku 2011. Tomuto výsledku byl přítomen i zástupce žalobce. Dne 17.6.2013 byla se žalobcem projednána Zpráva o daňové kontrole, ve které správce daně setrval na shora presentovaných závěrech o nesplnění podmínky pro osvobození od daně z příjmů a neuznání daňových výdajů ve výši 576 327,- Kč.

Stěžejní otázkou v daném případě je, zda správce daně, poté co seznámil žalobce s výsledkem kontrolního zjištění a po provedeném dokazování, byl povinen znovu seznámit žalobce s opatřenými důkazními prostředky a poskytnout mu lhůtu k návrhům na doplnění dokazování a vyjádření.

Podle ustanovení § 88 odst. 1 daňového řádu o zahájení, průběhu a ukončení daňové kontroly sepíše správce daně zprávu o daňové kontrole, která obsahuje výsledek kontrolního zjištění, včetně hodnocení důkazů zjištěných v průběhu daňové kontroly, a odkaz na protokoly nebo úřední záznamy o

- a) zahájení daňové kontroly podepsaný úřední osobou a daňovým subjektem,
- b) jednáních vedených v průběhu daňové kontroly,
- c) skutečnostech zjištěných správcem daně mimo jednání,
- d) seznámení daňového subjektu s výsledkem kontrolního zjištění,
- e) vyjádření daňového subjektu obsahující tvrzení, návrhy nebo výhrady daňového subjektu k výsledku kontrolního zjištění,
- f) stanovisku správce daně k jednotlivým tvrzením, návrhům nebo výhradám daňového subjektu.

Podle ustanovení § 88 odst. 2 daňového řádu správce daně seznámí daňový subjekt s výsledkem kontrolního zjištění, včetně hodnocení dosud zjištěných důkazů, a předloží mu jej k vyjádření.

Podle ustanovení § 88 odst. 3 daňového řádu na žádost daňového subjektu stanoví správce daně přiměřenou lhůtu, ve které se může daňový subjekt vyjádřit k výsledku kontrolního zjištění a navrhnout jeho doplnění. Nedojde-li na základě tohoto vyjádření ke změně výsledku kontrolního zjištění, nelze již v rámci projednání zprávy o daňové kontrole navrhopvat jeho další doplnění.

Podle ustanovení § 88 odst. 4 daňového řádu zprávu o daňové kontrole podepisuje

kontrolovaný daňový subjekt a úřední osoba. Správce daně po podpisu předá stejnopis zprávy o daňové kontrole kontrolovanému daňovému subjektu. Podpisem zprávy o daňové kontrole je ukončeno její projednání, zpráva o daňové kontrole se považuje za oznámenou a současně je ukončena daňová kontrola.

Ze shora uvedené právní úpravy mimo jiné vyplývá, že pokud podá daňový subjekt vyjádření s návrhem na doplnění výsledku kontrolního zjištění, může být v této fázi daňové kontroly navrženo provedení nových důkazů a dokazování doplňováno. Pokud i poté správce daně na svém kontrolním zjištění setrvá, nelze již další jeho doplnění navrhopvat. Jedná se o prvek koncentrace, který nepřipouští další vyjádření a návrhy na doplnění dokazování, pokud ty dříve uplatněné nevedly ke změně výsledku kontrolního zjištění. Daňový subjekt proto musí své vyjádření a návrhy na doplnění pečlivě připravit a věnovat jejich obsahu náležitou pozornost. Ukáže-li se však, že navrhovaná doplnění nejsou relevantní, tudíž nedojde ke změně kontrolního zjištění, daňový subjekt již nemůže v rámci tohoto postupu uplatňovat další návrhy k doplnění, neboť tato možnost mu byla již jednou dána. Dosáhne-li však daňový subjekt změny kontrolního zjištění, bude nutné celý proces uvedený v odstavcích § 88 odst. 2 a 3 opakovat (viz Baxa, J., Dráb, O., Kaniová, L., Lavický, P., Schillerová A., Šimek, K. a Žiškova, M.: Daňový řád. Komentář., Wolters Kluwer, Praha, 2011, k § 88; obdobně i Důvodová zpráva k daňovému řádu; Lichnovský, O., Ondříšek, R. a kolektiv: Daňový řád. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010, str. 199).

Nejvyšší správní soud ve vztahu k roli zprávy o daňové kontrole v daňovém řízení, která následuje po seznámení s výsledkem kontrolního zjištění, uvedl, že zpráva o daňové kontrole je procesním institutem, v němž jsou zejména zahrnuty výsledky skutkových a právních závěrů správce daně, důkazy z nichž správce daně vycházel a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení; případně uvedení důvodů, proč neprovedl a nezohlednil důkazní prostředky navržené daňovým subjektem nebo z jakých důvodů nelze stanovit daň dokazováním (viz rozsudek NSS ze dne 5.9.2008, č.j. 7 Afs 71/2008-78, www.nssoud.cz). Dále ve vztahu ke kontrolnímu zjištění uvedl, že pokud nedojde na základě vyjádření daňového subjektu podle ustanovení § 88 odst. 3 daňového řádu ke změně výsledku kontrolního zjištění, nelze již v rámci projednání zprávy o daňové kontrole navrhopvat jeho další doplnění (srov. rozsudek NSS ze dne 11.8.2015, č.j. 6 Afs 105/2015-30, www.nssoud.cz).

Na základě shora uvedeného skutkového stavu ve světle konstatované právní úpravy dospěl soud k závěru, že nedošlo ze strany správce daně ani žalovaného k ústavně nekonformnímu výkladu a aplikaci ustanovení § 88 daňového řádu. V daném případě je zjevné, že žalobce byl s hodnocením dosavadního důkazního řízení seznámen již dne 6.11.2012, následně pak byl žalobce již výslovně podle ustanovení § 88 odst. 2 daňového řádu seznámen s výsledkem kontrolního zjištění a byla mu poskytnuta lhůta k vyjádření podle ustanovení § 88 odst. 3 daňového řádu, které žalobce využil. Správce daně nepřistoupil k navrženému dokazování, ale opatřil důkazní prostředky jiné, žalobcem nenavrhované, přičemž ve Zprávě o daňové kontrole vyjádřil, proč k navrhovanému dokazování nepřistoupil. Ze Zprávy o daňové kontrole je zřejmé, jak jednotlivé důkazy správce daně hodnotil a proč nepřistoupil k navrhovanému dokazování výsledkem svědků. Žalobce tak byl seznámen se stavem řízení a hodnocením správce daně při seznámení s výsledkem kontrolního zjištění a dále při projednání Zprávy o daňové kontrole. Z právní úpravy ustanovení § 88 daňového řádu vyplývá, že žalobce má ve fázi mezi seznámením s výsledkem kontrolního zjištění a projednáním zprávy o daňové kontrole pouze jednu možnost učinit důkazní návrhy a k věci

se vyjádřit. Pokud toto jeho vyjádření nepovede ke změně názoru správce daně na skutkový stav, přesouvá se fakticky oprávnění žalobce navrhopat další důkazy do odvolacího řízení. Zde lze poukázat na ustanovení § 112 odst. 1 písm. e), § 115 daňového řádu, které s návrhem důkazních prostředků daňovým subjektem a prováděním dokazování v odvolacím řízení výslovně počítají. Žalobci tak nezbyvá, než akceptovat fakt, že přijetím daňového řádu došlo k zavedení koncentrace do uvedené fáze daňového řízení, která omezuje návrhy dokazování ze strany žalobce, což však, jak shora uvedeno, neznamená, že by žalobce nebyl průběžně seznamován s dosavadním výsledky řízení. Soud zdůrazňuje, že v odvolacím řízení žalobce další dokazování nenavrhopal. Soud tedy konstatuje, že první žalobní bod je nedůvodný.

V druhém žalobním bodu žalobce namítl, že byl proveden výslech svědkyně Š. již při místním šetření a protokol z tohoto místního šetření nebyl založen do správního spisu.

Ze správního spisu však vyplývá, že protokol č.j. 1291335/13/2514-05401-506171, jehož se žalobce dovolává, není protokolem z místního šetření, ale protokolem z výslechu svědkyně Š. ze dne 5.6.2013, kterého se zástupce žalobce sám zúčastnil. Dále jak vyplývá ze sdělení svědkyně, místní šetření bylo vedeno ve věci její daňové povinnosti v souvislosti s uplatněním nákladů na ubytování v předmětné nemovitosti. Místní šetření se tak netýkalo žalobce, navíc podstatné je to, zda z tohoto místního šetření správce daně či žalovaný vycházeli při hodnocení skutkového stavu ve věci žalobce. Pro takovýto závěr však nic nesvědčí, neboť správce daně ani žalovaný nevycházeli z informací, které by výslech svědkyně Š. neobsahoval. Z těchto důvodů, pokud správce daně nezahrnul do daňového spisu žalobce protokol o místním šetření v předmětné nemovitosti u Mgr. G. Š., nepovažuje to soud za nezákonný postup, který by krátil práva žalobce. Na základě výše uvedeného je patrné, že i tento žalobní bod je nedůvodný.

Pro nadbytečnost soud zamítl žalobcem při jednání navržené důkazy, a to výslech svědkyně G. Š. a svědka R. K. a listinné důkazy (protokol o výslechu pana Ch. a protokol o místním šetření konaném u paní G. Š.). Žalobcova tvrzení, s nimiž spojil návrhy uvedených důkazů při jednání, nebyla uvedena v žalobě a žalobce jimi rozšířil žalobu o žalobní body, které však neuplatnil v zákonem stanovené době, ale až po uplynutí lhůty stanovené v ustanovení § 71 odst. 2 věty třetí s.ř.s. Žalobcovy důkazní návrhy směřují mimo žalobní body uvedené v žalobě, a proto soud dokazování neprováděl.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 29. srpna 2016

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová